

UZASADNIENIE

Powódka (...) Bank S.A. w W. – wniosła 1 października 2019 r. pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko M. M. o zapłatę łącznie 94.810,02 zł z odsetkami umownymi od kwoty 82.198,21 zł w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi od 1 października 2019 r., nadto domagając się zasądzenia zwrotu kosztów postępowania.

Zakreślając podstawę faktyczną powództwa wskazała, że nabyła 17 października 2018 r. w drodze przelewu wierzytelność Banku (...) w stosunku do pozwanego z tytułu wypłaconej powódce gwarancji bankowej w kwocie 82.798,21 zł (60% niespłaconego kapitału). Gwarancja została wypłacona ze względu na niespłacenie w terminie przez pozwanego kredytu udzielonego pozwanemu przez powódkę w rachunku bieżącym i uruchomionego 12 maja 2017 r., który stał się wymagalny 11 maja 2018 r. po upływie okresu kredytowania. Pozwany, mimo skierowania do niego wezwania do zapłaty przez powódkę, nie zaspokoił dobrowolnie dochodzonego roszczenia, na które składa się kapitał wymagalny w kwocie 82.198,21 zł oraz odsetki od należności niespłaconej w terminie naliczone do 30 września 2019 r. w kwocie 12.611,81 zł.

Nadto powódka domagała się zasądzenia od pozwanego odsetek naliczanych od 82.198,21 zł w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie, których stopa w dniu wniesienia pozwu wynosiła 14% w stosunku rocznym, z uwzględnieniem wynikającego z art. 481 § 2¹ k.c. ograniczenia, przy czym powódka wskazywała, że roszczenie odsetkowe znajduje oparcie w postanowieniach łączącej strony umowy oraz regulaminu kredytowania.

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie nakazem zapłaty wydanym 30 grudnia 2019 r. pod sygnaturą VI Nc-e 1885191/19 w postępowaniu upominawczym uwzględnił powództwo.

Pozwany złożył 10 stycznia 2020 r. sprzeciw od nakazu zapłaty, domagając się oddalenia powództwa w całości i zarzucając, że strona powodowa nie wykazała roszczenia ani co do zasady, ani co do wysokości. Nadto pozwany żądał zasądzenia na jego rzecz od powódki zwrotu kosztów procesu.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwany zaprzeczył, żeby miał jakiegokolwiek wymagalne zadłużenie wobec powódki i wskazywał, że jedynym dowodem przedstawianym przez powódkę celem wykazania faktu istnienia wierzytelności jest wystawiony przez samą powódkę wyciąg z ksiąg bankowych z 1 października 2019 r, który zgodnie z art. 95 ust. 1a prawa bankowego na gruncie postępowania cywilnego nie ma mocy dokumentu urzędowego, a zatem złożenie takiego dokumentu nie zwalnia powódki z obowiązku wykazania istnienia roszczenia na zasadach ogólnych.

Nadto pozwany zakwestionował wyliczenia wysokości roszczenia powódki zawarte w pozwie, jako 82.198,21 zł tytułem kapitału oraz 12.611,81 zł tytułem odsetek i wskazał, że co do wysokości odsetek powódka w żaden sposób nie wyjaśnia co składa się na „tak wygórowane odsetki” oraz co jest podstawą ich obliczenia w takiej wysokości. Zarzucił jednocześnie, że obciążenie pozwanego taką kwotą odsetek stoi w sprzeczności z zasadami współżycia społecznego.

W związku ze skutecznym wniesieniem sprzeciwu wydany w elektronicznym postępowaniu upominawczym nakaz zapłaty utracił moc, a Sąd Rejonowy postanowieniem z 14 stycznia 2020 r. sprawę Sądowi Okręgowemu w Szczecinie jako sądowi właściwości ogólnej na podstawie art. 505³⁶ k.p.c. w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2019 r. poz. 1469).

W dalszym piśmie procesowym z 21 lutego 2020 r. powódka – reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika będącego radcą prawnym – podtrzymała powództwo i jednocześnie wyjaśniła, że podstawa roszczenia o zapłatę odsetek umownych w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie wynika z umowy przelewu wierzytelności z 17 października 2018 r. zawartej między powódką a Bankiem (...), na mocy której (...) przelał na powódkę wierzytelność o zwrot kwoty wypłaconej gwarancji wraz z należnościami ubocznymi, w tym roszczeniem o zapłatę odsetek naliczanych

od daty wypłaty kwoty gwarancji w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie oraz poniesionymi przez (...) kosztami.

Jednocześnie wyjaśnił, że żądane w pozwie, skapitalizowane odsetki umowne za opóźnienie w kwocie 12.611,81 zł naliczane były od kwoty kapitału wynoszącej 82.798,21 zł rozumianej jako kwota wypłaconej gwarancji w okresie od 28 sierpnia 2018 r. (jako od dnia wypłaty gwarancji) do 11 lipca 2019 r., zaś od 11 lipca do 30 września 2019 r. (jako do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu) naliczane były od kwoty 82.198,21 zł, z zastosowaniem stopy procentowej stanowiącej dwukrotność oprocentowania odsetek ustawowych za opóźnienie, tj. odsetek maksymalnych za opóźnienie wynikającej z art. 481 § 2¹ k.c.

Pozwany – reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika będącego radcą prawnym – w dalszym piśmie procesowym z 13 marca 2020 r. podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko i domagał się oddalenia powództwa, a także ustosunkował się do argumentacji przedstawionej przez stronę powodową.

Pozwany zwrócił uwagę, że roszczenie dochodzone przez powódkę w niniejszej sprawie jest roszczeniem regresowym gwaranta wobec pozwanego z tytułu wypłaconej gwarancji bankowej. Pozwany nie zanegował, że był związany przedstawioną umową kredytu, której spłata zabezpieczona była gwarancją bankową udzieloną przez Bank (...), ale zanegował swoją odpowiedzialność wynikającą z regresu przysługującego spełniającemu świadczenie gwarantowi, w którego prawa powódka wstąpiła w drodze cesji wierzytelności. Pozwany zwrócił uwagę, że we wniosku o udzielenie gwarancji bankowej skierowanym do (...) powód domagał się ustanowienia gwarancji do 11 sierpnia 2018 r., zaś zgodnie z § 3 ust. 12 umowy portfelowej linii gwarancyjnej de minimis nr (...) z 4 kwietnia 2013 r. gwarancja wynikająca z umowy oraz wniosku kredytobiorcy miała być udzielana na okres nie dłuższy, niż 27 miesięcy i obejmować okres nie dłuższy, niż okres kredytu wydłużony o trzy miesiące. W tym świetle pozwany podnosił, że fakt złożenia w terminie obowiązywania gwarancji wniosku o wypłatę gwarancji wynika w niniejszej sprawie jedynie z oświadczenia powódki, bowiem powódka nie przedstawiła dowodu odebrania przez gwaranta wezwania do wypłaty gwarancji datowanego na 2 sierpnia 2018 r. w terminie obowiązywania gwarancji, jak też powódka nie przedstawiła dowodu spełnienia świadczenia przez gwaranta. Tym samym pozwany zarzucał, że powódka nie zdołała udowodnić, że żądanie zapłaty gwarancji zostało wystosowane w warunkach § 9 ust. 3 umowy portfelowej linii gwarancyjnej de minimis i w terminie w jakim wierzyciel pierwotny był zobowiązany spełnić gwarancję.

Do pisma pozwanego ustosunkowała się powódka w dalszym piśmie z 21 lutego (...), w którym twierdziła, że sprostowała spoczywającemu na niej ciężarowi dowodu i podkreślała, że fakt, iż wyciąg z ksiąg banku nie jest dokumentem urzędowym w postępowaniu cywilnym nie pozbawia go jako środka dowodowego mocy dowodowej na zasadach ogólnych i może on stanowić podstawę dokonania ustaleń faktycznych. Dalszą argumentację przedstawiła na zobowiązanie z 27 marca 2020 r. zaś w piśmie z 6 czerwca 2020 r. przedstawiając jednocześnie nowe dowody, w tym złożony przez pozwanego wniosek o ugodę na dobrowolną spłatę zadłużenia ekspozycji kredytowych, który miał przeczyć twierdzeniom pozwanego, jakoby nie miał zaległości wobec powódki z tytułu udzielonych kredytów, jak również powódka domagała się zwrócenia przez Sąd do Banku (...) o udzielenie informacji co do daty otrzymania żądania wypłaty gwarancji oraz daty dokonania tej wypłaty.

Na rozprawie strony podtrzymały swoje stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka (...) Bank S.A. w W. jest przedsiębiorcą prowadzącym działalność bankową w rozumieniu ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, jako bank w rozumieniu tej ustawy. Z kolei pozwany M. M. jest przedsiębiorcą prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...).

Fakty niesporne.

Powódka –określona jako Bank (...) – zawarła 4 kwietnia 2013 r. z Bankiem (...) w W. umowę portfelowej linii gwarancyjnej de minimis nr (...), która określała zasady udzielania przez (...), w ramach portfelowej linii gwarancyjnej

de minimis, nieodwołalnych i płatnych na pierwsze żądanie gwarancji spłaty kredytów udzielanych przez Bank (...) mikroprzedsiębiorcom oraz małym i średnim przedsiębiorcom (§ 1 ust. 1 umowy). Jednocześnie zgodnie z § 4 ust. 1 umowy gwarancją w ramach portfelowej linii gwarancyjnej de minimis mógł być objęty kredyt przeznaczony na bieżące finansowanie działalności gospodarczej, również w formie kredytu w rachunku bieżącym, udzielonym w złotych, zgodnie z zasadami obowiązującymi w Banku (...), rezydentowi będącemu przedsiębiorcą należącym do kategorii (...).

Stosownie do § 3 ust. 1 umowy w ramach portfelowej linii gwarancyjnej (...) miał we własnym imieniu i na własny rachunek udzielać Bankowi (...) gwarancji portfela kredytów, na którą składają się jednostkowe gwarancje spłaty kredytów wpisane przez Bank (...) do Rejestru, o którym mowa w § 7 ust. 1 umowy, maksymalnie do łącznej kwoty limitów gwarancji oraz w okresie ich wykorzystywania wskazanych w ust. 2. Początkowo umowa była przy tym zawarta na okres do 31 grudnia 2013 r., a następnie była przedłużana. Zgodnie z kolei z § 3 ust. 3 kwota jednostkowej gwarancji spłaty kredytu objętej portfelową linią gwarancyjną de minimis stanowić miała w chwili jej udzielenia nie więcej niż 60% kwoty udzielonego kredytu nieodnawialnego lub kwoty limitu kredytu odnawialnego i nie może przekroczyć 3,5 mln zł, przy czym wskaźnik procentowy jednostkowej gwarancji, nie większy niż 60%, określić miał Kredytobiorca we Wniosku. Zgodnie zaś z § 3 ust. 7 gwarancja wynikająca z Umowy oraz Wniosku Kredytobiorcy obejmować miała wyłącznie niespłaconą kwotę kapitału kredytu, bez odsetek oraz kosztów związanych z udzielonym kredytem. Zgodnie zaś z ust. 8 każda spłata albo wykorzystanie limitu kredytu odnawialnego odpowiednio miała obniżać albo zwiększać kwotę jednostkowej gwarancji proporcjonalnie do odpowiednio dokonanej spłaty albo wykorzystania kredytu, w każdym jednak przypadku zobowiązanie (...) do zapłaty z tytułu jednostkowej gwarancji spłaty limitu kredytu odnawialnego polegać miało na zobowiązaniu do zapłaty części niespłaconej kwoty kapitału kredytu wyliczonej z uwzględnieniem wskaźnika procentowego jednostkowej gwarancji, określonego we Wniosku Kredytobiorcy (nie większego niż 60%). Wreszcie zgodnie z § 3 ust. 12 gwarancja wynikająca z Umowy oraz Wniosku Kredytobiorcy miała być udzielana na okres nie dłuższy niż 27 miesięcy i obejmować okres nie dłuższy, niż okres kredytu wydłużony o 3 miesiące.

Szczegółowo procedurę udzielania gwarancji spłaty kredytu regulował § 5 umowy, który w ust. 4 stanowił, że w dniu udzielenia gwarancji Bank (...) wydaje Kredytobiorcy zaświadczenie o wysokości uzyskanej pomocy de minimis, które zawiera informację o tej wysokości wykazanej w złotych oraz w euro, przy czym zgodnie z ust. 10 Bank (...) wydawać miał te zaświadczenia działając w imieniu (...) jako podmiotu udzielającego pomocy de minimis. Postanowienia § 6 umowy określały z kolei opłaty prowizyjne należne (...), przy czym opłaty prowizyjne miały być przekazywane przez Bank (...), z góry za okresy roczne.

Zasady realizacji zobowiązań regulował § 9 umowy, który w ust. 1 wskazywał, że (...) z tytułu jednostkowej gwarancji spłaty kredytu w ramach portfelowej linii gwarancyjnej de minimis zobowiązany jest, nieodwołalnie i na pierwsze pisemne żądanie, do zapłaty Bankowi (...) wykorzystanej i niespłaconej kwoty kredytu, bez odsetek i kosztów związanych z udzielonym kredytem, w części objętej gwarancją zgodnie z postanowieniami umowy. Stosownie zaś do § 9 ust. 2 roszczenia Banku (...) z tytułu jednostkowej gwarancji spłaty kredytu mogły być zgłaszane wyłącznie w okresie ważności danej gwarancji w ramach umowy. Zgodnie zaś z ust. 3 Bank (...) mógł wystąpić do (...) z roszczeniem z tytułu jednostkowej gwarancji spłaty kredytu w ramach portfelowej linii gwarancyjnej de minimis po niewywiązaniu się przez Kredytobiorcę z obowiązku spłaty kredytu. Stosownie z kolei do ust. 4 Bank (...) mógł wystąpić do (...) z roszczeniem z tytułu jednostkowej gwarancji spłaty kredytu w ramach portfelowej linii gwarancyjnej de minimis tylko jeden raz.

Zgodnie z § 10 ust. 1 umowy Bank (...) wzywając (...) do realizacji zobowiązania z tytułu jednostkowej gwarancji spłaty kredytu w ramach portfelowej linii gwarancyjnej de minimis miał przesłać (...) wezwanie do zapłaty, którego treść określa załącznik nr 9 do umowy, wraz z kompletem wymagalnych dokumentów określonym w treści wezwania. Do wezwania Bank (...) miał załączyć informację o Kredytobiorcy, którego wezwanie dotyczy, według wzoru stanowiącego załącznik nr 10 do umowy, oraz dokumenty potwierdzające umocowanie osób podpisujących wezwanie do zapłaty do działania w imieniu Banku (...). Stosownie do § 10 ust. 3 umowy (...) miał wykonać zobowiązanie z tytułu jednostkowej

gwarancji spłaty kredytu w terminie 15 dni roboczych od daty otrzymania kompletnego wezwania udokumentowanego w sposób określony w ust. 1 i 2, przekazując należne środki na rachunek Banku (...).

Stosownie do § 11 ust. 1 umowy z chwilą dokonania przez (...) wypłaty na rzecz Banku (...) z tytułu jednostkowej gwarancji spłaty kredytu (...) miał się stać wierzycielem Kredytobiorcy o zwrot kwoty wypłaconej z tytułu takiej gwarancji. Zgodnie zaś z ust. 2 w celu przeprowadzenia przez Bank (...) windykacji (...) miał dokonać przelewu na rzecz Banku (...) wierzytelności nabytej przez (...) względem Kredytobiorcy o zwrot kwoty wypłaconej z tytułu jednostkowej gwarancji zawierając z Bankiem (...) umowę przelewu wierzytelności, której wzór stanowi załącznik nr 16 do umowy. Wraz z wierzytelnością na Bank (...) miały przejść prawa związane z tą wierzytelnością, w tym roszczenie o zapłatę odsetek oraz przysługujące (...) zabezpieczenia wierzytelności.

Dowód:umowa portfelowej linii gwarancyjnej de minimis nr (...) z 4.04.2013 r. (k. 49-55).

Pozwany w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zawarł 11 maja 2017 r. z pozwaną (...) Bank S.A. w W. umowę kredytu – zwaną „Kredyt obrotowy w rachunku bieżącym” – o numerze (...) (...), na łączną kwotę 152.985 zł na okres 12 miesięcy. Kredyt przeznaczony został w całości na cel operacyjny (tj. wypłacony na rachunek), a koszt kredytu w postaci prowizji z tytułu ustanowienia przez Bank (...) gwarancji spłaty kredytu w ramach portfelowej linii gwarancyjnej de minimis został pokryty przez pozwanego gotówką w kwocie 450 zł. Systemem spłaty kredytu była „linia kredytowa”, zaś oprocentowanie kredytu było zmienne i stanowiło sumę marży kredytowej i stawki referencyjnej 12M WIBOR dla waluty kredytu (w dniu sporządzenia umowy kredytu wynosiło 7,79%).

Zgodnie z punktem VII ust. 1 Części szczególnej umowy kredytu, pozwany jako kredytobiorca zobowiązany był do zapłaty raty kredytu każdego ostatniego dnia miesiąca kalendarzowego. Jednocześnie zgodnie z punktem V ust. 1 Części szczególnej umowy kredytu jednym z zabezpieczeń spłaty kredytu miała być gwarancja udzielona przez Bank (...) w ramach portfelowej linii gwarancyjnej de minimis do kwoty 90.000 zł, przy czym gwarancja stanowiła 60% salda kredytu pozostającego do spłaty każdorazowo po upływie okresu rocznego, a data ważności gwarancji została oznaczona na 11 sierpnia 2018 r.

Powódka uruchomiła udzielony pozwanemu kredyt (limit w rachunku) na okres 12 miesięcy, z zastrzeżeniem, że mógł on być przez powodowy bank przedłużony na następne 12 miesięcy licząc od daty uruchomienia kredytu, jeżeli pozwany w terminie nie wcześniej niż 60 dni i nie później niż 30 dni przed zakończeniem okresu kredytowania złoży dokumentację finansowo-prawną stanowiącą podstawę do wydania decyzji o przedłużeniu kredytu o kolejne 12 miesięcy. Ponieważ dla udzielenia kredytu było konieczne posiadanie zdolności kredytowej, to w razie powzięcia pozytywnej decyzji dotyczącej tej zdolności bank miał automatycznie odnowić limit w rachunku bieżącym na kolejne 12 miesięcy, bez składania przez kredytobiorcę dodatkowych dyspozycji. W przypadku z kolei powzięcia decyzji negatywnej powodującej brak odnowienia limitu, kredytobiorca był zobowiązany zapewnić na rachunku bieżącym środków w postaci całej kwoty limitu powiększonego o odsetki należne bankowi.

Kredytobiorca miał możliwość dysponowania limitem w tym rachunku w każdym czasie, do wysokości przyznanego limitu pomniejszonego o prowizje oraz inne należności banku pobierane zgodnie z umową. Każdy wpływ na rachunek powodował zmniejszenie wysokości zadłużenia, a każda spłata części lub całości zadłużenia powodowała odnowienie przyznanego limitu. W przypadku z kolei nieterminowej spłaty kredytu (zgodnie z punktem VII ust. 12 regulaminu kredytowania (...) Bank S.A. dla przedsiębiorców) miało skutkować naliczeniem przez bank odsetki w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie.

Jednocześnie pozwany był zobowiązany do zawarcia i utrzymania umowy o rachunek bieżący oraz umowy ramowej przez cały okres trwania umowy kredytu.

Dowód:umowa kredytu „Kredyt obrotowy w rachunku bieżącym” z 11.05.2017 r. nr (...) (...) (k. 36-39);

regulamin kredytowania (...) Bank S.A. (dla przedsiębiorców) wprowadzony 7.03.2016 r. (k. 89-95).

Zawierając umowę kredytu pozwany jednocześnie złożył „Wniosek o udzielenie przez (...) gwarancji spłaty kredytu w ramach portfelowej linii gwarancyjnej de minimis” kierowany do (...) za pośrednictwem powódki jako Banku (...). We wniosku tym wskazał, że zwraca się o gwarancję spłaty kredytu w ramach portfelowej linii gwarancyjnej de minimis do Banku (...), jako zabezpieczenie spłaty kredytu udzielonego przez (...) Bank S.A. w W. w kwocie 150.000 zł na okres 12 miesięcy z przeznaczeniem na cel operacyjny – finansowanie bieżącej działalności. Wskazał jednocześnie, że wnioskuję o gwarancję do 11 sierpnia 2018 r. w wysokości stanowiącej 60% kwoty wspomnianego kredytu, tj. w kwocie 90.000 zł.

Wniosek pozwanego zawierał oświadczenie, że wyraża zgodę, aby ostateczne warunki kredytu oraz gwarancji de minimis zostały określone w umowie kredytu uwzględniającej decyzję kredytową Banku (...) i zasady udzielania gwarancji, które mogą odbiegać od określonych we wniosku. Oświadczył też, że podpisując umowę kredytu akceptuje ostateczne warunki kredytu i gwarancji de minimis, jak też oświadczył, że składając wniosek zapoznał się z zasadami udzielenia przez (...) wnioskowanej gwarancji, określonymi w Warunkach uzyskania w Banku (...) gwarancji spłaty kredytu w ramach portfelowej linii gwarancyjnej de minimis oraz, że akceptuje te zasady.

W szczególności pozwany zobowiązał się (w punkcie 3 oświadczeń wnioskodawcy) do zwrotu (...) kwoty wypłaconej przez (...) tytułem gwarancji, o którą wnioskuję, wraz z należnościami ubocznymi, w tym odsetkami od zadłużenia przeterminowanego naliczanymi od dnia wypłaty kwoty gwarancji (w wysokości aktualnie obowiązujących maksymalnych odsetek za opóźnienie, o których mowa w Kodeksie cywilnym) i poniesionymi przez (...) kosztami na wypadek dokonania przez (...) na rzecz Banku (...) kwoty z tytułu takiej gwarancji.

Dowód:wniosek o udzielenie przez (...) gwarancji spłaty kredytu w ramach portfelowej linii gwarancyjnej de minimis z 11.05.2017 r. (k. 56-57).

Powódka jako Bank (...) uruchomiła 12 maja 2017 r. środki z udzielonego kredytu w rachunku bieżącym pozwanego jako Kredytobiorcy. Pozwany nie spłacił jednak kredytu do daty, z którą upłynął okres kredytowania, a bank nie przedłużył automatycznie tego okresu. W związku z tym wykorzystany a niespłacony kredyt w kwocie kapitału 152.985 zł (oraz 364.15zł z tytułu odsetek) stał się wymagalny 11 maja 2018 r.

Dowody:harmonogram do umowy nr (...) (k. 58);

wyciąg nr (...) z 14.02.2020 r. za okres od 12.05.2017 r. do 14.02.2020 r. (k. 59#66);

historia spłaty kredytu z umowy nr (...) (k. 82-85v).

W związku z brakiem spłaty kredytu powódka skierowała do Banku (...) jako gwaranta datowane na 2 sierpnia 2018 r. wezwanie do zapłaty z tytułu gwarancji spłaty kredytu w ramach portfelowej linii gwarancyjnej de minimis, wskazując umowę kredytu i Kredytobiorcę, których udzielona jednostkowa gwarancja spłaty kredytu dotyczyła. Wskazano jednocześnie, że należność z tytułu niespłaconego kapitału wynosi 142.212,02 zł, jak również, że ze środków pochodzących z kredytu tytułem kosztów prowizji za udzielenie kredytu, została pobrana i niespłacona kwota 2.985 zł, jak też powódka oświadczyła, że w kwocie kapitału wskazanego na wyciągu z ksiąg banku zgaduje się kwota opłat zapłaconych na ubezpieczenie z tytułu (...) w wysokości 1.230 zł, co sprawia, że kwota skorygowanego niespłaconego kapitału kredytu stanowiąca podstawę do wypłaty gwarancji wynosi 137.997,02 zł.

Dalej powódka wskazała, że należność z tytułu gwarancji stanowiącą równowartość 60% (zgodnie ze wskaźnikiem procentowym gwarancji określonym przez Kredytobiorcę we wniosku o udzielenie gwarancji spłaty kredytu w ramach portfelowej linii gwarancyjnej de minimis) kwoty niespłaconego kapitału kredytu powinna zostać wpłacona na wskazany w wezwaniu rachunek Banku (...).

Załączniki do wezwania stanowiły wyciąg z ksiąg Banku (...), określający stan wymagalnego zadłużenia Kredytobiorcy (w pkt 1), oryginał wniosku o udzielenie przez (...) gwarancji spłaty kredytu w ramach portfelowej linii gwarancyjnej de minimis wraz z oryginałem załączników (w pkt 2), kopia umowy kredytu objętego gwarancją w ramach portfelowej

linii gwarancyjnej de minimis, potwierdzona przez pracownika Banku (...) za zgodność z oryginałem (w pkt 3), kopia weksła własnego in blanco Kredytobiorcy stanowiącego zabezpieczenie gwarancji potwierdzona przez pracownika Banku (...) za zgodność z oryginałem wraz z kopią deklaracji wekslowej do tego weksła potwierdzoną przez pracownika Banku (...) za zgodność z oryginałem (w pkt 4), Oryginał oświadczenia o ochronie danych osobowych Kredytobiorcy (w pkt 5), informacja o Kredytobiorcy, zgodnie z załącznikiem nr 9 do umowy portfelowej linii gwarancyjnej de minimis (w pkt 6), oryginały albo kopie dokumentów potwierdzających umocowanie osób podpisanych pod wezwaniem do zapłaty do działania w imieniu Banku (...) (w pkt 7) oraz kopia dokumentu potwierdzającego umocowanie osób podpisanych na wekslu do składania oświadczeń woli w imieniu Kredytobiorcy.

Wezwanie ze strony powódki podpisał radca prawny K. C.. Wezwanie wpłynęło do (...) 6 sierpnia 2018 r.

Dowody:wezwanie do zapłaty z tytułu gwarancji spłaty kredytu w ramach portfelowej linii gwarancyjnej de minimis z 2.08.2018 r. (k. 68-68v, 131-132);

informacja o Kredytobiorcy stanowiąca załącznik do wezwania do zapłaty z tytułu gwarancji spłaty kredytu wynikającego z umowy kredytu nr (...) (...) (k. 69);

wyciąg z ksiąg (...) Banku S.A. z 2.08.2018 r. (k. 70);

formularz informacji przedstawianych przy ubieganiu się przy ubieganiu się o pomoc de minimis (k. 71-73v).

Bank (...) wypłacił na rzecz powódki 28 sierpnia 2018 r. kwotę 82.685,71 zł tytułem realizacji gwarancji za zobowiązanie pozwanego przy czym pobrano prowizję w wysokości 112,50 zł.

Dowody:wyciąg z rachunku bankowego (k. 74);

historia spłaty kredytu z umowy nr (...) (k. 82-85v);

wyciąg nr (...) z 14.02.2020 r. za okres od 28.08.2018 r. do 14.02.2020 r. (k. 86#86v).

Powódka zawarła 17 października 2018 r. z Bankiem (...) umowę przelewu wierzytelności stosownie do § 11 ust. 2 umowy portfelowej linii gwarancyjnej de minimis nr (...) z 4 kwietnia 2013 r. Zgodnie z § 1 pkt 1 tej umowy powódka oświadczyła, że udzieliła pozwanemu kredytu na podstawie umowy nr (...) z 11 maja 2017 r., który został (zgodnie z pkt 2) objęty gwarancją (...) na podstawie wniosku pozwanego i umowy portfelowej linii gwarancyjnej de minimis, a zgodnie z pkt 3 w związku z niewywiązaniem się pozwanego z obowiązku spłaty kredytu, (...) 28 sierpnia 2018 r. wypłacił powódce z tytułu gwarancji kwotę 82.798,21 zł, wskutek czego zgodnie z pkt 4 (...) z chwilą wypłaty kwoty z gwarancji stał się wierzycielem pozwanego o zwrot kwoty wypłaconej z tytułu tej gwarancji i przysługuje mu w związku z tym wierzytelność względem pozwanego w wysokości dokonanej wypłaty.

Zgodnie z § 2 pkt 1 umowy przelewu wierzytelności (...) w celu przeprowadzenia przez Bank (...) (powódkę) windykacji przelał na Bank (...) wierzytelność przysługującą (...) względem Kredytobiorcy (pozwanego), o której mowa w § 1 pkt 4, wraz z należnościami ubocznymi, o których mowa w ust. 2. Z kolei w ust. 2 wskazano, że wraz z przelaną wierzytelnością przechodzą na Bank (...) prawa związane z tą wierzytelnością, w tym roszczenia o zapłatę odsetek naliczanych od dnia wypłaty kwoty z gwarancji w wysokości aktualnie obowiązujących maksymalnych odsetek za opóźnienie, o których mowa w Kodeksie cywilnym, oraz poniesionych przez (...) kosztów, a także przysługujące (...) zabezpieczenia wierzytelności.

Z kolei w § 3 Bank (...) oświadczył, że przyjmuje przelew wierzytelności, o której mowa w § 1 pkt 4, wraz z należnościami ubocznymi, o których mowa w § 2 ust. 2, w celu ich windykacji. Wskazano jednocześnie, że Bank (...) zobowiązany jest do podjęcia windykacji równoległe z windykacją wierzytelności, która pozostała Bankowi (...) do zaspokojenia po wypłacie przez (...) kwoty z gwarancji.

Stosownie zaś do § 4 niezwłocznie po zawarciu umowy (...) miał powiadomić Kredytobiorcę o przelewie wierzytelności na Bank (...).

Dowód:umowa przelewu wierzytelności z 17.10.2018 r. z pełnomocnictwami reprezentantów stron (k. 40-40v, 41-48).

Pismem z 19 listopada 2018 r. powódka skierowała do pozwanego ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty, w którym wskazała, że wzywa pozwanego do natychmiastowej zapłaty wierzytelności wynoszącej na 18 listopada 2018 r. kwotę 85.402,38 zł – w związku z nabyciem (na podstawie umowy przelewu wierzytelności z 17 października 2018 r.) wierzytelności Banku (...) wobec pozwanego o zwrot kwoty wypłaconej przez (...) z tytułu gwarancji, powstałej w wyniku realizacji dyspozycji zawartej we wniosku o udzielenie gwarancji złożonym przez pozwanego i stosownie do portfelowej linii gwarancyjnej de minimis nr (...) z 4 kwietnia 2013 r., a dotyczącej udzielonego przez powódkę pozwanemu kredytu nr (...) (...).

Jednocześnie wskazano, że na żadaną kwotę składa się 82.798,21 zł z tytułu kapitału oraz 2.604,17 zł z tytułu odsetek. Powódka żądała zapłaty wierzytelności wraz z dalszymi odsetkami naliczonymi do dnia zapłaty, w terminie 7 dni od doręczenia wezwania, na wskazany rachunek powódki, pod rygorem przystąpienia do przymusowej windykacji należności.

Wezwanie doręczono pozwanemu 6 grudnia 2018 r. pod adresem zamieszkania oraz 28 listopada 2018 r. pod adresem prowadzonej działalności gospodarczej.

Dowód:ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty z 19.11.2018 r. z potwierdzeniem odbioru (k. 75-78v).

9 lipca 2019 r. pozwany złożył do powódki wnioski o zawarcie ugody na dobrowolną spłatę zadłużenia ekspozycji kredytowej, w którym wskazał m.in. na kredyt zaciągnięty na podstawie umowy nr (...).

Dowód:wniosek o zawarcie ugody na dobrowolną spłatę zadłużenia ekspozycji kredytowej z 9.07.2019 r. (k. 118-123).

Powódka wystawiła 1 października 2019 r. wyciąg z ksiąg banku, w którym wskazała, że zobowiązanie pozwanego wobec powódki – wynikające z nabytej umową 17 października 2018 r. wierzytelności Banku (...) z tytułu udzielonej i zrealizowanej gwarancji spłaty kapitału z umowy o kredyt nr (...) (...) – na dzień wystawienia wyciągu z ksiąg banku wynosi 94.810,02 zł, w tym kapitał w kwocie 82.198,21 zł oraz odsetki od należności nie spłaconej w terminie do 30 września 2019 r. w kwocie 12.611,81 zł. W wyciągu wskazano jednocześnie, że dalsze należne Bankowi odsetki, które obciążają dłużnika, od dnia wystawienia wyciągu z ksiąg banku obliczane są od kwoty 82.198,21 zł według stopy procentowej dla kredytów przeterminowanych, w wysokości ustawowych odsetek maksymalnych za opóźnienie w stosunku rocznym.

Dowód:wyciąg z ksiąg banku z 1.10.2019 r. z pełnomocnictwem osoby podpisującej wyciąg (k. 79-81v).

Według sporządzonego 14 grudnia 2020 r. raportu zawierającego zestawienie należności i zaległości kapitałowych z kalkulacją odsetek za zwłokę za okres od 28 sierpnia 2018 r. do 14 lutego 2020 r. naliczone za ten okres odsetki wynosiły 16.415,36 zł, a wymagalny kapitał 80.728,21 zł.

Dowód:zestawienie należności i zaległości kapitałowych z kalkulacją odsetek za zwłokę za okres od 28.08.2018 r. do 14.02.2020 r. (k. 88).

Sąd zważył, co następuje:

Ponieważ niniejsza sprawa przed dniem wejścia w życie 7 listopada 2019 r. ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2019 r. poz. 1469) rozpoznawana była w elektronicznym postępowaniu upominawczym, toteż do czasu zakończenia sprawy w pierwszej instancji zastosowanie znajdowały przepisy k.p.c. w brzmieniu sprzed 7 listopada 2019 r., stosownie do art. 11 ust. 1 pkt 3 ustawy zmieniającej.

Strona powodowa dochodziła w niniejszej sprawie zapłaty łącznie 94.810,02 zł z odsetkami umownymi liczonymi od kwoty 82.198,21 zł w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od 1 października 2019 r. Roszczenia tego dochodziła jako nabywca na mocy umowy z 17 października 2018 r. wierzytelności przysługującej wcześniej cedentowi w osobie Banku (...) w W., z tytułu roszczenia o zwrot wydatków poniesionych przez (...) w celu realizacji zlecenia pozwanego udzielenia powódce gwarancji bankowej spłaty zaciągniętego przez pozwanego kredytu w ramach portfelowej linii gwarancyjnej de minimis. Na żądaną przez powódkę łącznie kwotę składało się 82.198,21 zł stanowiące kwotę wypłaconej przez cedenta 28 sierpnia 2018 r. gwarancji bankowej oraz naliczane za okres od 28 sierpnia 2018 r. do 30 września 2019 r. odsetki od tej kwoty w łącznej wysokości 12.611,81 zł.

Podstawy legitymacji czynnej powódki do wystąpienia z pozwem w niniejszej sprawie upatrywać tym samym należało w art. 509 k.c. Zgodnie z jego § 1 wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Stosownie zaś do § 2 wskazanej jednostki redakcyjnej wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

W ustalonym stanie faktycznym podstawę dokonania przelewu wierzytelności przez (...) na powódkę stanowiła umowa z 17 października 2018 r., zawarta zgodnie z § 11 ust. 2 umowy portfelowej linii gwarancyjnej de minimis nr (...) z 4 kwietnia 2013 r., która jako swoista umowa ramowa określała zasady współpracy powódki z (...) w ramach uzyskiwania od (...) gwarancji bankowych udzielanych na zlecenie klientów powódki zaciągających u niej kredyty bankowe. Treść umowy przelewu wprost wskazywała, że jej przedmiotem jest wierzytelność (...) przysługująca przeciwko pozwanemu z tytułu wypłaconej powódce 28 sierpnia 2018 r. w kwocie 82.798,21 zł gwarancji bankowej, udzielonej na zlecenie pozwanego, a zabezpieczającej spłatę przez pozwanego zaciągniętego u powódki kredytu na podstawie umowy nr (...) z 11 maja 2017 r. (§ 1 pkt 1-4 umowy przelewu) oraz że jest to roszczenie o zwrot przez pozwanego wypłaconej kwoty gwarancji, co należy rozumieć jako zwrot kosztów realizacji gwarancji.

Nadmienić przy tym trzeba, że § 2 umowy przelewu wierzytelności wyraźnie określał też cel jej zawarcia, którym było dokonanie przez powódkę windykacji wierzytelności przysługującej (...) przeciwko pozwanemu wraz z należnościami ubocznymi, jak też w ust. 2 wyraźnie wskazano, że na mocy umowy na powódkę przelewana jest zarówno należność główna przysługująca (...) jak i wszystkie należności uboczne, w tym w szczególności roszczenie o zapłatę odsetek umownych naliczanych od dnia wypłaty kwoty gwarancji w wysokości aktualnie obowiązujących odsetek maksymalnych za opóźnienie uregulowanych w k.c., jak też i inne koszty poniesione przez (...) i przysługujące mu zabezpieczenia wierzytelności.

Dokonana w świetle art. 233 k.p.c. ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w zakresie wskazanej wyżej umowy przelewu wierzytelności prowadziła Sąd do przekonania, że brak jest jakichkolwiek przesłanek do odmówienia wiarygodności dowodom z dokumentów prywatnych jakie stanowiła tak sama umowa jak i załączone do niej dokumenty wykazujące umocowanie do działania w imieniu stron przez osoby podpisujące umowę, stąd też należało przyjąć, iż powódka zdołała wykazać, że w niniejszej sprawie przysługuje jej legitymacja czynna do wystąpienia z opisanym w pozwie roszczeniem przeciwko pozwanemu, które to nabyła od (...) jako pierwotnego wierzyciela, jak również wykazała, że skutecznie dokonano na jej rzecz przelewu nie tylko wierzytelności głównej, która przysługiwała (...), ale również związanych z nią wierzytelności ubocznych, w tym odsetkowych. Zaznaczenia w tym kontekście jednocześnie wymaga, że Sąd nie podzielił przeciwnej argumentacji przedstawianej przez stronę pozwaną, bowiem nie była ona w istocie poparta jakimikolwiek środkami dowodowymi i sprowadzała się do gołosłownego kwestionowania, iż powódka udowodniła stosownie do art. 6 k.c. fakt dokonania skutecznego przelewu wierzytelności na nią przez (...).

Przechodząc do rozważań dotyczących zasadności przelanego na powódkę – a przysługującego pierwotnie (...) roszczenia w pierwszej kolejności należy wskazać, iż w stanie faktycznym niniejszej sprawy doszło do nawiązania między trzema podmiotami – powódką, Bankiem (...) i pozwanym – następujących stosunków prawnych:

1) **stosunek zlecenia** w rozumieniu art. 734 § 1 k.c. wynikający z zawarcia umowy między pozwanym jako dającym zlecenie a Bankiem (...) jako przyjmującym zlecenie, którego przedmiotem było dokonanie określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie, tj. dokonanie przez (...) czynności prawnej udzielenia gwarancji w rozumieniu art. 81 prawa bankowego na rzecz powódki jako beneficjenta gwarancji – przejawem zawarcia tej umowy zlecenia w dokumentach zebranych w aktach sprawy był tzw. „Wniosek o udzielenie przez (...) gwarancji spłaty kredytu w ramach portfelowej linii gwarancyjnej de minimis” według wzoru stanowiącego do umowy portfelowej linii gwarancyjnej de minimis łączącej powódkę z (...), a jej treść kształtowana była także przez „Warunki uzyskania w Banku (...) gwarancji spłaty kredytu w ramach portfelowej linii gwarancyjnej de minimis” stanowiące załącznik do umowy portfelowej linii gwarancyjnej de minimis;

2) **stosunek gwarancji bankowej** w rozumieniu art. 81 ust. 1 prawa bankowego, który zaistniał między Bankiem (...) jako gwarantem a powódką jako beneficjentem gwarancji, na mocy której to gwarancji gwarant (...) jednostronnie zobowiązał się, że po spełnieniu określonych w gwarancji warunków zapłaty przez beneficjenta (powódkę) wykona określone świadczenie pieniężne na rzecz tegoż beneficjenta – stosunek gwarancji istniejący między (...) a powódką kształtowany był w znacznej mierze treścią zawartej między gwarantem a beneficjentem umowy portfelowej linii gwarancyjnej de minimis nr (...), którą określić by można jako umowę ramową, zaś essentialia negotii co do konkretnej gwarancji bankowej zabezpieczającej konkretny stosunek podstawowy wyznaczone były przez treść wyżej wskazanego stosunku zlecenia, ale także przez treść niżej opisanego stosunku podstawowego;

3) **stosunek podstawowy** między powódką a pozwanym powstały w wyniku zawarcia przez te strony umowy kredytu bankowego w rozumieniu art. 69 prawa bankowego, a konkretnie umowy z 11 maja 2017 r. nr (...) (...), z którego należyte wykonanie zobowiązania pozwanego jako kredytobiorcy w zakresie 60% kwoty kredytu – tj. do 90.000 zł – zabezpieczone było (stosownie do punktu V ust. 1 Części szczególnej umowy) gwarancją bankową udzieloną przez Bank (...) w ramach umowy portfelowej linii gwarancyjnej de minimis.

Mając powyższe na względzie podkreślić trzeba, że dochodzone przez powódkę w niniejszej sprawie roszczenie o zapłatę łącznie 94.810,02 zł (z odsetkami umownymi od 82.198,21 zł liczonymi od 1 października 2019 r.) nie jest roszczeniem, które swoje źródło ma w stosunku gwarancji bankowej udzielonej przez Bank (...) jako gwaranta powódce jako beneficjentowi, lecz roszczeniem, które ma swoje źródło w stosunku zlecenia między pozwanym jako dającym zlecenie, a Bankiem (...) jako przyjmującym zlecenie. To wierzytelność (...) (jako przyjmującego zlecenie udzielenia gwarancji bankowej powódce jako beneficjentowi gwarancji) wynikająca z poniesienia przez przyjmującego zlecenie gwaranta kosztów związanych ze zrealizowaniem gwarancji (dokonaniem określonej wypłaty środków pieniężnych beneficjentowi gwarancji) była jednocześnie przedmiotem opisanej na wstępie rozważań umowy przelewu wierzytelności. W konsekwencji zaś ocena zasadności dochodzonego w niniejszej sprawie roszczenia sprowadza się w istocie do oceny, czy dochodzona wierzytelność wynika z prawidłowego wykonania przez (...) udzielonego przez pozwanego zlecenia.

Przechodząc do rozważań dotyczących wykonania zlecenia przez (...) polegającego na udzieleniu gwarancji bankowej, wskazać trzeba, że podstawę prawną takiej działalności reguluje art. 80 prawa bankowego. Zgodnie z brzmieniem wskazanego przepisu banki mogą na zlecenie udzielać i potwierdzać gwarancje bankowe, poręczenia, a także otwierać i potwierdzać akredytywy. Na tle tego przepisu w doktrynie wskazuje się, że bank może udzielić gwarancji działając na zlecenie klienta, które rozpatrywać należy w kategoriach art. 734 § 1 i nast. k.c., przy czym zawarcie umowy jest prawem, a nie obowiązkiem banku, a na podstawie art. 736 k.c., jeśli bank nie ma zamiaru dokonania takiej czynności, powinien zawiadomić o tym niezwłocznie dającego zlecenie; ten sam obowiązek ciąży na banku, jeśli oświadczył dającemu zlecenie gotowość wykonywania czynności danego rodzaju. Nie można też zapomnieć o regulacji zawartej w art. 68² k.c., zgodnie z którą brak odpowiedzi banku na zlecenie udzielenia gwarancji, jeśli pozostaje on w stałych stosunkach gospodarczych ze zlecającym, może spowodować skutek w postaci przyjęcia oferty [por. G. S., Prawo Bankowe. Komentarz, W. 2015, art. 80; np. Z. O., Prawo bankowe. Komentarz, LEX 2013, art. 80]. Nadto w doktrynie wskazuje się, że z łącznej analizy postanowień art. 80 oraz 81 prawa bankowego wynika, że na udzielenie gwarancji bankowej składają się dwa stosunki prawne [por. W. S., Zabezpieczenie kredytu, Przegląd Podatkowy z 1993 r., nr 5,

s. 25]. Według ustawowego określenia bank udziela gwarancji na zlecenie określonego podmiotu. Pomiędzy bankiem a tym podmiotem dochodzi więc do zawarcia umowy zlecenia, w której bank zobowiązuje się do zawarcia umowy gwarancji [por. R. T.#S., Zlecenie udzielenia gwarancji spłaty kredytu, Monitor Prawniczy z 1998 r., nr 1, s. 85-88]. Istotą tej umowy jest jednostronne zobowiązanie banku (gwaranta), że po spełnieniu przez podmiot uprawniony (beneficjenta gwarancji) określonych warunków zapłaty, które mogą być stwierdzone określonymi w tym zapewnieniu dokumentami załączonymi przez beneficjenta do sporządzonego we wskazanej formie żądania zapłaty, bank ten (gwarant) wykona świadczenie pieniężne na rzecz beneficjenta gwarancji – bezpośrednio albo za pośrednictwem innego banku [por. Z. O., Prawo bankowe. Komentarz, LEX 2013, art. 81]. To z umowy zlecenia między dającym zlecenie klientem banku, a przyjmującym zlecenie bankiem będą następnie wynikały także ewentualne roszczenia banku względem klienta o zwrot poniesionych przez bank w związku z wykonaniem zlecenia – udzieleniem gwarancji i ewentualną jej realizacją na rzecz beneficjenta – kosztów, czy to w oparciu o art. 742 k.c., zgodnie z którym dający zlecenie powinien zwrócić przyjmującemu zlecenie wydatki, które ten poczynił w celu należytego wykonania zlecenia, wraz z odsetkami ustawowymi; powinien również zwolnić przyjmującego zlecenie od zobowiązań, które ten w powyższym celu zaciągnął w imieniu własnym, czy też w oparciu o regulacje umowne tej kwestii zawarte w umowie zlecenia między dającym zlecenie klientem banku a przyjmującym zlecenie udzielenia gwarancji bankiem.

Podstawowe znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy miało tym samym ustalenie w pierwszej kolejności jaka była treść stosunku zlecenia między pozwanym a Bankiem (...), a w dalszej kolejności ustalenie jaka była treść stosunku prawnego gwarancji między (...) jako gwarantem i powódką jako beneficjentem gwarancji. Treść stosunku podstawowego, tj. umowy kredytu z 11 maja 2017 r. nr (...) (...), miała przy tym – z uwagi na abstrakcyjny charakter udzielonej gwarancji – znaczenie drugorzędne dla rozstrzygnięcia sprawy, o czym mowa będzie w dalszej części niniejszych rozważań.

Treść umowy zlecenia między pozwanym M. M. a Bankiem (...) odczytywać należało z dokumentu w postaci złożonego przez pozwanego wniosku o udzielenie przez (...) gwarancji spłaty kredytu w ramach portfelowej linii gwarancyjnej de minimis według wzoru stanowiącego załącznik do umowy portfelowej linii gwarancyjnej de minimis nr (...).

Treść powyższego dokumentu wskazywała, iż pozwany udzielił (...) zlecenie ustanowienia na rzecz powódki w ramach portfelowej linii gwarancyjnej de minimis gwarancji spłaty udzielonego mu kredytu w kwocie 150.000 zł na okres 12 miesięcy z przeznaczeniem na cel operacyjny – finansowanie bieżącej działalności na podstawie umowy z 11 maja 2017 r. nr (...) (...). Jednocześnie w zleceniu okres obowiązywania gwarancji miał trwać do 11 sierpnia 2018 r., a gwarancja miała obejmować 60% kwoty udzielonego mu kredytu, tj. 90.000 zł. Co przy tym istotne w zleceniu (określanym jako (...)) pozwany złożył pisemne oświadczenie, że wyraża zgodę, aby ostateczne warunki kredytu oraz gwarancji de minimis zostały określone w umowie kredytu uwzględniającej decyzję kredytową Banku (...) i zasady udzielania gwarancji, które mogą odbiegać od określonych we wniosku, jak też oświadczył, że podpisując umowę kredytu akceptuje ostateczne warunki kredytu i gwarancji de minimis, że składając wniosek zapoznał się z zasadami udzielenia przez (...) wnioskowanej gwarancji, określonymi w Warunkach uzyskania w Banku (...) gwarancji spłaty kredytu w ramach portfelowej linii gwarancyjnej de minimis oraz, że akceptuje te zasady.

W szczególności – co trzeba podkreślić – pozwany zobowiązał się (w punkcie 3 oświadczeń wnioskodawcy) do zwrotu (...) kwoty wypłaconej przez (...) tytułem gwarancji, której udzielenie zlecał (o którą „wnioskował”), wraz z należnościami ubocznymi, w tym odsetkami od zadłużenia przeterminowanego naliczanymi od dnia wypłaty kwoty gwarancji (w wysokości aktualnie obowiązujących maksymalnych odsetek za opóźnienie, o których mowa w Kodeksie cywilnym) i poniesionymi przez (...) kosztami na wypadek dokonania przez (...) na rzecz Banku (...) kwoty z tytułu takiej gwarancji. Wskazana regulacja umowa w istocie powtarzała tym samym treść regulacji art. 742 k.c., stanowiącego podstawę prawną roszczenia przyjmującego zlecenie w stosunku do dającego zlecenie o zwrot wydatków poczynionych w celu należytego wykonania zlecenia.

Jednocześnie też trzeba mieć na względzie, że w żadnym miejscu łączącej pozwanego z (...) umowy zlecenia udzielenia gwarancji bankowej określanego jako (...) nie wskazywano dającemu zlecenie, jakie będą wymogi formalne co do wniosku beneficjenta kierowanego do gwaranta o dokonanie wypłaty określonej sumy pieniężnej tytułem udzielonej

gwarancji. Takie warunki określała jedynie łącząca Bank (...) i powódkę umowa portfelowej linii gwarancyjnej de minimis nr (...), która określała ramy, w jakich (...) udzielał na zlecenie kredytobiorców (dających zlecenie) powódce jako bankowi kredytującemu gwarancji spłaty przez kredytobiorców kapitału zaciągniętych kredytów. Postanowienia w tym względzie zawarte były w § 10 ust. 1 umowy portfelowej linii gwarancyjnej de minimis nr (...), który wskazywał, że Bank (...) wzywając (...) do realizacji zobowiązania z tytułu jednostkowej gwarancji spłaty kredytu w ramach portfelowej linii gwarancyjnej de minimis ma przesłać (...) wezwanie do zapłaty, którego treść określa załącznik nr 9 do umowy, wraz z kompletem wymaganych dokumentów, określonym w treści wezwania obejmującym m.in. informację o kredytobiorcy, którego wezwanie dotyczy, według wzoru stanowiącego załącznik nr 10 do umowy, oraz dokumenty potwierdzające umocowanie osób podpisujących wezwanie do zapłaty do działania w imieniu Banku (...), zaś zgodnie z § 10 ust. 3 umowy (...) miał wykonać zobowiązanie z tytułu jednostkowej gwarancji spłaty kredytu w terminie 15 dni roboczych od daty otrzymania kompletnego wezwania udokumentowanego w sposób określony w ust. 1 i 2, przekazując należne środki na rachunek Banku (...).

W istocie przy tym skoro treść wymogów formalnych wezwania do wypłaty środków z gwarancji odsyłała do aktualnej treści załącznika nr 9 do umowy nr (...), toteż dający zlecenie (...) udzielenia gwarancji na rzecz danego beneficjenta (Banku (...)) w istocie zgadzał się na blankietowe określenie wymogów formalnych, jakie musi spełnić beneficjent, ażeby uzyskać od gwaranta spełnienie świadczenia. Takie uregulowanie wskazanej kwestii w ramach stosunku stron nie jest przy tym wprost wykluczone przez żaden przepis, czy to k.c. dotyczący zlecenia, czy też prawa bankowego dotyczący gwarancji. Dający zlecenie może bowiem, ale nie musi, dając zlecenie szczegółowo określać accidentalia negotii czynności prawnej, której dokonanie zleca przyjmującemu zlecenie. Jednocześnie regulacje zawarte w § 10 umowy nr (...) nakładały na powódkę jako beneficjenta gwarancji obowiązek nie tylko dołączenia stosownych dokumentów, ale także ich formy, niekiedy wymagając oryginałów, innym razem stosownie poświadczonych kopii.

W pierwszej kolejności podkreślenia wymaga, że pozwany nie przeczył istnieniu wyżej opisanego stosunku zlecenia (w piśmie k. 101 wskazał, że „nie neguje związania przedstawioną umową kredytu, zabezpieczoną w postaci gwarancji”. Tak sformułowane oświadczenie za niesporne nakazuje uznać – niezależnie od przedstawienia przez powódkę w tej mierze wystarczającego materiału dowodowego - zarówno nawiązanie stosunku prawnego zlecenia między pozwanym a (...), jak i stosunku gwarancji pomiędzy powódką a (...). Na pierwsze wprost wskazywał fakt podpisania przez niego umowy mającego postać „wniosku o udzielenie gwarancji bankowej”, jak i fakt podpisania przez pozwanego umowy kredytu nr (...) (...), w której gwarancja bankowa wprost wymieniana była jako jedno z zabezpieczeń spłaty kredytu. Z kolei o nawiązaniu stosunku gwarancji między powódką a (...) świadczył dokument w postaci umowy nr (...) jak i fakt późniejszej reakcji (...) na skierowane do niego wezwanie do wypłaty środków z gwarancji w związku brakiem spłaty przez pozwanego zaciągniętego u powódki kredytu, którego spłaty gwarancja stanowiła zabezpieczenie.

Jak już zasygnalizowano we wcześniejszych rozważaniach, trzeba mieć też na względzie, że jednocześnie fakt zawarcia umowy zlecenia udzielenia gwarancji bankowej między pozwanym a (...) rozpatrywać należało na tle art. 736 k.c., zgodnie z którym kto zawodowo trudni się załatwianiem czynności dla drugich, powinien, jeżeli nie chce zlecenia przyjąć, zawiadomić o tym niezwłocznie dającego zlecenie. Taki sam obowiązek ciąży na osobie, która dającemu zlecenie oświadczyła gotowość załatwiania czynności danego rodzaju. Co za tym idzie – wobec przedstawienia przez powódkę dowodu w postaci podpisanego przez pozwanego „wniosku” do (...) (będącego przedsiębiorcą zajmującym się zawodowo udzieleniem gwarancji bankowych) o udzielenie gwarancji – uznać w istocie należało, że do udzielenia gwarancji zgodnie ze zleceniem doszło, skoro brak było jakiegokolwiek dowodu, ażeby (...) oświadczył powodowi jako dającemu zlecenie, że nie chce zlecenia przyjąć, a pozwany nie kwestionował, że kredyt zabezpieczony był gwarancją, co zakłada w sobie zgodę (...) na przyjęcie zlecenia.

Za udowodnione w konsekwencji należało uznać w świetle powyższych dowodów oraz w świetle regulacji art. 736 k.c., że (...) przyjął do realizacji zlecenie pozwanego udzielenia powódce gwarancji bankowej spłaty zaciągniętego przez pozwanego kredytu nr (...) (...) na warunkach określonych w dokumencie zlecenia w postaci (...), tj. na okres 12 miesięcy, ważną do 11 sierpnia 2018 r. i obejmującą gwarancję spłaty 60% niespłaconej części kapitału udzielonego kredytu, z jednoczesnym wyraźnym zobowiązaniem się przez pozwanego wobec (...) do zwrotu wydatków

poniesionych w przypadku wypłaty środków z gwarancji przez (...) na rzecz powódki, z odsetkami w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi od dnia wypłaty środków do dnia ich zwrotu.

Także – jednak dopiero w dalszej kolejności i z mniejszym znaczeniem dla ustalenia, że do nawiązania stosunku zlecenia między (...) a pozwanym doszło – o tym, że (...) sam uważał, że jest zleceniem i wystawioną na jego podstawie gwarancją związany, świadczyło wspomniane już wypłacenie powódce jako Bankowi (...) żądanej kwoty z tytułu mającej abstrakcyjny charakter gwarancji ustanowionej na zlecenie pozwanego.

Skoro zatem fakt zawarcia przez pozwanego z (...) umowy zlecenia udzielenia gwarancji bankowej powódce został udowodniony, jak również udowodniony został fakt zobowiązania się przez pozwanego do zwrotu (...) kosztów należytego wykonania zlecenia (tak zgodnie z oświadczeniem samego pozwanego zawartym we (...), jak i stosownie do art. 742 k.c.), toteż należało w celu ustalenia, czy dochodzone w niniejszej sprawie roszczenie jest zasadne ustalić, czy rzeczywiście (...) poniósł koszty we wskazanej w pozwie kwocie 82.798,21 zł w celu należytego wykonania zlecenia, a zatem w celu realizacji udzielonej gwarancji bankowej zgodnie z jej treścią.

Gwarancja bankowa została uregulowana wspomnianym już wcześniej art. 81 prawa bankowego. Zgodnie z brzmieniem art. 81 ust. 1 prawa bankowego gwarancją bankową jest jednostronne zobowiązanie banku-gwaranta, że po spełnieniu przez podmiot uprawniony (beneficjenta gwarancji) określonych warunków zapłaty, które mogą być stwierdzone określonymi w tym zapewnieniu dokumentami, jakie beneficjent załączy do sporządzonego we wskazanej formie żądania zapłaty, bank ten wykona świadczenie pieniężne na rzecz beneficjenta gwarancji – bezpośrednio albo za pośrednictwem innego banku. Doktryna w przypadku gwarancji bankowej, która ma charakter abstrakcyjny, czyli jest nieodwołalna i płatna na pierwsze żądanie, podkreśla, że wniosek beneficjenta o realizację gwarancji (o spełnienie świadczenia pieniężnego przez gwaranta) gwarant powinien badać tylko pod kątem spełnienia określonych w gwarancji warunków formalnych. Tym samym bank-gwarant w takim wypadku nie może badać, czy zaistniały przyczyny materialnoprawne uzasadniające realizację jego zobowiązań i czy stosunek podstawowy został zrealizowany. Nie może też wobec beneficjenta gwarancji skutecznie wysuwać zarzutów ze stosunku podstawowego; przysługują mu wyłącznie zarzuty wynikające z zawartej umowy gwarancji. Ponadto wypełnienie obowiązków przez gwaranta nie może być uzależnione od bezskuteczności uprzedniego dochodzenia zaspokojenia roszczeń w ramach stosunku podstawowego [por. Z. O., Prawo bankowe. Komentarz, LEX 2013, art. 81]. W przypadku zatem gwarancji, która ma charakter bezwarunkowy, jedynym „warunkiem” jej realizacji przez bank-gwaranta jest dostarczenia dokumentów określonych w tekście gwarancji, bez konieczności ze strony beneficjenta gwarancji jakichkolwiek dodatkowych przesłanek. Beneficjent musi jednak wraz z wezwaniem do spełnienia świadczenia przez gwaranta przedstawić dokładnie takie dokumenty (załączniki do tego wezwani), które zostały określone w gwarancji [por. R. S., Prawo Bankowe. Komentarz, W. 2015, art. 81].

W okolicznościach niniejszej sprawy wymogi formalne wniosku beneficjenta (powódki) o spełnienie przez gwaranta (Bank (...)) świadczenia z tytułu gwarancji określała wyraźnie mająca charakter ramowy między tymi stronami umowa portfelowej linii gwarancyjnej de minimis nr (...), która – jak już wskazywano we wcześniejszych rozważaniach, w § 10 ust. 1 wspomnianej umowy określała jakie konkretnie dokumenty beneficjent ma obowiązek załączyć do wniosku o wypłatę środków z gwarancji. Wskazane postanowienie umowne kształtujące treść stosunku gwarancji między powódką a Bankiem (...) wskazywało, że Bank (...) wzywając (...) do realizacji zobowiązania z tytułu jednostkowej gwarancji spłaty kredytu w ramach portfelowej linii gwarancyjnej de minimis ma przesłać (...) wezwanie do zapłaty, którego treść określa załącznik nr 9 do umowy, wraz z kompletem wymaganych dokumentów, określonym w treści tego wezwania.

W kontekście spełnienia warunków formalnych wniosku beneficjenta (powódkę) o wypłatę świadczenia pieniężnego z tytułu gwarancji określonych w ramach stosunku gwarancji rozpatrywać tym samym należało spełnienie warunków jakie przewidywał załącznik nr 9 do umowy portfelowej linii gwarancyjnej de minimis nr (...) w brzmieniu aktualnym na chwilę składania przez beneficjenta (powódkę) gwarantowi (...) żądania zapłaty z tytułu gwarancji. Zgodnie zaś z treścią tego załącznika do umowy nr (...) powódka załączyła do wniosku wyciąg z ksiąg Banku (...), określający stan wymagalnego zadłużenia Kredytobiorcy (w pkt 1), oryginał wniosku o udzielenie przez (...) gwarancji spłaty kredytu

w ramach portfelowej linii gwarancyjnej de minimis wraz z oryginałem załączników (w pkt 2), kopia umowy kredytu objętego gwarancją w ramach portfelowej linii gwarancyjnej de minimis, potwierdzona przez pracownika Banku (...) za zgodność z oryginałem (w pkt 3), kopia weksła własnego in blanco Kredytobiorcy stanowiącego zabezpieczenie gwarancji potwierdzona przez pracownika Banku (...) za zgodność z oryginałem wraz z kopią deklaracji wekslowej do tego weksła potwierdzoną przez pracownika Banku (...) za zgodność z oryginałem (w pkt 4), Oryginał oświadczenia o ochronie danych osobowych Kredytobiorcy (w pkt 5), informacja o Kredytobiorcy, zgodnie z załącznikiem nr 9 do umowy portfelowej linii gwarancyjnej de minimis (w pkt 6), oryginały albo kopie dokumentów potwierdzających umocowanie osób podpisanych pod wezwaniem do zapłaty do działania w imieniu Banku (...) (w pkt 7) oraz kopia dokumentu potwierdzającego umocowanie osób podpisanych na wekslu do składania oświadczeń woli w imieniu Kredytobiorcy.

Co przy tym istotne wezwanie skierowane przez powódkę do (...) do wypłaty gwarancji bankowej w związku z brakiem dokonania przez pozwanego spłaty kredytu wpłynęło do (...) zgodnie z zebrany materiał dowodowy 6 sierpnia 2018 r., a zatem przed upływem terminu na jaki gwarancja została udzielona zgodnie ze zleceniem pozwanego (tj. przed 11 sierpnia 2018 r.). Z uwagi zaś na to, że powódka złożyła do (...) wnioski spełniający określone w gwarancji wymogi formalne, toteż (...) zrealizował udzieloną abstrakcyjną gwarancję bankową zgodnie z jej treścią wypłacając na rachunek powódki kwotę 82.685,71 zł co stanowiło – zgodnie z treścią gwarancji – 60% niespłaconego wówczas przez pozwanego kapitału udzielonego kredytu (pomniejszone o prowizję w kwocie 112,50 zł). Zaznaczenia przy tym wymaga, że pozwany w istocie nie sformułował żadnych wniosków dowodowych, za pomocą których skutecznie mógłby zakwestionować formalną prawidłowość wniosku powódki o wypłatę przez (...) środków z udzielonej gwarancji, zamiast tego skupiając się z jednej strony na kwestii dokonania wypłaty już po upływie terminu ważności gwarancji (gdy tymczasem termin 11 sierpnia 2018 r. dotyczył złożenia wniosku o wypłatę gwarancji przez beneficjenta, nie zaś kwestii wypłaty środków przez gwaranta, na co wprost wskazywało brzmienie § 9 ust. 2 umowy nr (...), zgodnie z którym roszczenia Banku (...) z tytułu jednostkowej gwarancji spłaty kredytu mogły być zgłaszane wyłącznie w okresie ważności danej gwarancji w ramach umowy), a z drugiej strony na zarzucaniu, iż powódka nie wykazała istnienia swojego zabezpieczonego gwarancją roszczenia ze stosunku podstawowego (umowy kredytu) wobec pozwanego (co będzie jeszcze przedmiotem dalszych rozważań).

W efekcie należało zatem uznać, że w stanie faktycznym niniejszej sprawy (...) poniósł – wskutek realizacji 28 sierpnia 2018 r. gwarancji na rzecz beneficjenta w osobie powódki – wydatek w celu należytego wykonania udzielonego przez pozwanego zlecenia w kwocie wypłaconej gwarancji, a zatem zarówno stosownie do art. 742 k.c. jak i stosownie do treści dokumentu zlecenia udzielonego przez pozwanego oznaczonego jako „Wniosek o udzielenie przez (...) gwarancji spłaty kredytu w ramach portfelowej linii gwarancyjnej de minimis” pozwany wyraźnie zobowiązał się, że zwróci (...) poniesione wydatki w postaci w szczególności kwoty wypłaconej gwarancji, wraz z należnościami ubocznymi w postaci odsetek umownych w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie w rozumieniu Kodeksu cywilnego liczonymi od daty wypłaty gwarancji.

Tym samym w świetle zgromadzonego materiału dowodowego dochodzone przez powódkę w niniejszej sprawie roszczenie (nabyte od pierwotnego wierzyciela w osobie (...)) należało uznać za usprawiedliwione co do zasady, jak również – ze względu na dowody z dokumentów w postaci wyciągów z rachunku bankowego i historii spłaty kredytu – co do wysokości. Trzeba przy tym zaznaczyć, że na ocenę taką bez wpływu pozostawała kwestia udowodnienia przez powódkę, że pozwany nie dokonał spłaty w terminie zaciągniętego na podstawie umowy nr (...) kredytu zabezpieczonego udzieloną przez (...) na zlecenie pozwanego gwarancją bankową. Pamiętać bowiem trzeba, że zgodnie z § 9 ust. 1 umowy nr (...) gwarant (...) z tytułu jednostkowej gwarancji spłaty kredytu w ramach portfelowej linii gwarancyjnej de minimis zobowiązywał się nieodwołalnie i na pierwsze pisemne żądanie do zapłaty powódce (Bankowi (...)) wykorzystanej i niespłaconej kwoty kredytu, bez odsetek i kosztów związanych z udzielonym kredytem, w części objętej gwarancją zgodnie z postanowieniami umowy. Posłużenie się w umowie gwarancji sformułowaniem „nieodwołalnie i na pierwsze pisemne żądanie” świadczy – jak już wspomniano we wcześniejszych rozważaniach – o abstrakcyjnym charakterze udzielonej na zlecenie pozwanego przez (...) gwarancji bankowej, a zatem dla powstania po stronie gwaranta zobowiązania do dokonania wypłaty gwarancji na żądanie beneficjenta bez znaczenia

było to, czy rzeczywiście pozwany nie spłacił zabezpieczonego gwarancją kredytu. Istotne dla powstania obowiązku wypłaty gwarancji było jedynie złożenie przez beneficjenta poprawnego pod względem formalnym wniosku o wypłatę gwarancji, a gwarancja o takim właśnie charakterze została udzielona zgodnie z treścią zlecenia pozwanego, a zatem zgodnie z wyrażoną przez pozwanego wolą. Nawet zatem, gdyby w rzeczywistości nie zaistniał w ramach stosunku podstawowego (umowy kredytu) między powódką a pozwanym fakt niedokonania przez pozwanego spłaty kredytu, to nadal dokonanie przez (...) wypłaty gwarancji na poprawne pod względem formalnym żądanie powódki stanowiłoby poniesienie wydatków w celu należytego wykonania zlecenia udzielonego przez pozwanego i rodziłoby po stronie pozwanego obowiązek zwrotu tego wydatku na rzecz (...). Pozwany wówczas co najwyżej mógłby od powódki – jako od beneficjenta, który skorzystał z gwarancji nie mogąc jej zarachować na poczet istniejącej w chwili skorzystania z gwarancji wierzytelności względem pozwanego – dochodzić roszczeń z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia w drodze odrębnego powództwa.

Niemniej zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy skłaniał ku uznaniu, że powódka zdołała udowodnić również i fakt niezrealizowania przez pozwanego zobowiązania względem powódki w ramach łączącego strony stosunku podstawowego (umowy kredytu nr (...) (...)), bowiem powódka przedstawiła dowód w postaci skierowanego do niej wniosku pozwanego o zawarcie ugody na dobrowolną spłatę zadłużenia ekspozycji kredytowej z 9 lipca 2019 r., w którym sam pozwany wskazał również na kredyt zaciągnięty na podstawie umowy nr (...). Tym samym wskazany dokument pochodzący od pozwanego wprost potwierdzał istnienie po jego stronie niespłaconego zobowiązania kredytowego ze stosunku podstawowego, którego spłata zabezpieczona była udzielona na zlecenie pozwanego przez (...) gwarancją bankową w ramach portfelowej linii gwarancyjnej de minimis.

W związku z powyższym powództwo obejmujące łącznie 94.810,02 zł (w tym 82.198,21 zł z tytułu poniesionego przez (...) wydatku na realizację gwarancji bankowej udzielonej na zlecenie pozwanego oraz odsetki umowne od tej kwoty naliczone za okres od 28 sierpnia 2018 r. do 30 września 2019 r. w kwocie 12.611,81 zł) oraz odsetki umowne od kwoty 82.198,21 zł liczone od 1 października 2019 r. w umówionej wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie podlegało uwzględnieniu w całości. O odsetkach orzeczono przy tym na podstawie art. 742 w zw. z art. 481 § 1 i 2¹ k.c. zasądzając je w umówionej wysokości, zgodnie z art. 742 k.c. od daty poniesienia przez (...) jako przyjmującego zlecenie wydatku w postaci wypłaty gwarancji na rzecz powódki w celu należytego wykonania zlecenia. Powyższe wierzytelności podlegały przy tym zasądzeniu na rzecz powódki jako ich nabywcy w drodze przelewu od (...) jako pierwotnego wierzyciela stosownie do art. 509 k.c.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 108 § 1 w zw. z art. 98 § 1 k.p.c. stosując zasadę odpowiedzialności za wynik sprawy, bowiem powódka wygrała sprawę w całości. Na poniesione przez nią koszty niezbędne do celowego dochodzenia swoich praw złożyła się opłata stosunkowa od pozwu określona zgodnie z art. 13 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, wynagrodzenie jednego zawodowego pełnomocnika będącego radcą prawnym stosownie do art. 98 § 3 w zw. z art. 99 k.p.c. w wysokości określonej zgodnie z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 265) oraz opłata skarbową od jednego pełnomocnictwa.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)